

[Gert Petersen]

spænding, i de kommende år er det eneste alternativ til en fortsat kaprustning, som i løbet af de næste par årtier næsten med sikkerhed vil bringe den menneskelige histories største katastrofe ned over os.

Jeg vil derfor håbe, at den danske regering vil overveje disse synspunkter, sådan at dette kan blive til en dansk politik. Det er i vores interesse, og det er i Europas og hele verdens interesse.

**Stinus (RV):**

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for svaret på forespørgslen om den udenrigspolitiske situation, men jeg vil gøre det med en bemærkning om, at ministerens udenrigspolitiske emnekreds denne gang nok er for stor.

Det er i hvert fald ikke muligt for en ordfører i løbet af almindelig taletid at beskæftige sig i dybden med så vidt forskellige emner som SALT II og EFs landbrugspolitik. Det sidste spørgsmål hører i øvrigt efter det radikale venstres opfattelse hjemme i en helt anden debat.

Selv udenrigsministeren har åbenbart haft svært ved at få tid til det hele. Herom vidner bl. a. et meget kort indlæg om det nordiske samarbejde, der forhåbentlig ikke skal tages som tegn på den betydning, regeringen tillægger dette samarbejde.

Hr. Glistrup har for nylig taget til orde i den udenrigspolitiske debat og erklæret, at u-landshjælp fremskynder tidspunktet for menneskehedens undergang, og at det tjener vore interesser bedst at lade den milliard mennesker eller mere, som lever på et eksistensminimum, dø af sult.

Hr. Erhard Jakobsen har været på rejse i Sydafrika og efter sin hjemkomst haft travlt med at berette om det hvide herrefolks paradys, et paradys, som efter hr. Erhard Jakobsens mening er den vestlige verdens bedste ven i Afrika og bør behandles som sådan.

Jeg vil gerne indlede mit indlæg med på det radikale venstres vegne at tage afstand fra hr. Glistrups og hr. Erhard Jakobsens synspunkter. Jeg vil gerne beskæftige mig lidt med Erhard Jakobsens synspunkter vedrørende Sydafrika, selv om hr. Erhard Jakobsen plejer at være af den opfattelse, at Sydafrika ligger for langt borte til, at vi bør beskæftige os med forholdene i dette land i vore udenrigspolitiske debatter. Men nu, da

hr. Erhard Jakobsen ønsker at gøre Sydafrika til den vestlige verdens bedste forbunds-fælle i Afrika, er det måske også efter hr. Erhard Jakobsens mening på sin plads at bruge nogle minutter på Sydafrika.

Det land, som hr. Erhard Jakobsen forsøger at vaske rent, er et af de mest modbydelige regimer, som verden i dag kan opvise, et regime, som bygger sin magt på en racistisk undertrykkelsespolitik, som bedst – og måske kun – kan sammenlignes med Hitler-Tysklands politik over for Europas jøder. Hr. Erhard Jakobsen prøver at bortforklare dette ved at henvise til, at der også finder undertrykkelse sted i andre dele af verden, i sorte afrikanske stater, i kommunistiske lande osv. Ja men det er da ingen undskyldning for den sydafrikanske regerings politik. Det er ikke uden grund, at Sydafrika gentagne gange er blevet fordømt af FN – det skete igen den 13. juni i år af et enigt sikkerhedsråd – for massiv undertrykkelse med opfordring til øjeblikkelig at tage skridt til afskaffelse af apartheidsystemet. Regeringen skal give alle sydafrikanske borgere lige rettigheder og fri adgang til at øve indflydelse på deres egen skæbne, hedder det i resolutionen.

Hr. Erhard Jakobsen kommer hjem og sammenligner Soweto med Ølstykke og taler om Sydafrika som Vestens bedste ven. Åbenbart er det ikke gået op for hr. Erhard Jakobsen, at Sydafrika i dag står over for valget mellem enten at gennemføre politiske forandringer, som sikrer alle befolkningsgrupper deltagelse i den politiske proces i Sydafrika, eller at fortsætte den nuværende konfrontationspolitik, som i sidste ende vil føre til blodig borgerkrig i landet. Tiden er efter det radikale venstres opfattelse til endnu stærkere pres mod Sydafrika, og det er vigtigere end nogen sinde at støtte de kræfter, som ønsker et demokratisk Sydafrika. Jeg forstår, at udenrigsministeren er enig med det radikale venstre heri.

CSCE-opfølgingsmødet i Madrid må naturligvis være noget helt centralt i debatten i dag. Udenrigsministeren gav i sit indlæg ikke udtryk for megen optimisme, og det er da også klart, at både den politiske situation, der blev udløst af den sovjetiske invasion i Afghanistan, og usikkerheden omkring udviklingen i Polen må sætte sit præg på Madridkonferencen.